

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-5S/203/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015201511
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Monika Hrašnová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:1015201511.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Moniky Hrašnovej a sudkýň JUDr. Ingridy Hudecovej (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Michaely Machovej, Ph.D., v právnej veci žalobcu: VNET a.s., Černyševského 48, 851 01 Bratislava, IČO: 35 845 007, právne zastúpeného: Falcon Legal advokátska kancelária s. r. o., Dunajská 33, 811 08 Bratislava, za ktorú koná JUDr. Martin Jakeš, advokát a konateľ, IČO: 45 476 101, proti žalovanému: Rada pre mediálne služby, Palisády 729/36, 811 06 Bratislava, IČO: 30 844 151, (pôvodný žalovaný: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, 810 00 Bratislava), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RL/18/2015, 37/SKL/2015 zo dňa 07.07.2015, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e:

I.

Správna žaloba

1. Žalobou proti rozhodnutiu správneho orgánu podľa § 247 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) a proti nečinnosti správneho orgánu podľa § 250t a nasl. OSP, podanou dňa 14.09.2015 na Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“), sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „pôvodný žalovaný“, „Rada“ alebo „správny orgán“) č. RL/18/2015, 37/SKL/2015 zo dňa 07.07.2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), ktorým pôvodný žalovaný ako správny orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3, § 5 ods. 1 písm. g), písm. h) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“), postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. vyslovil, že žalobca porušil ustanovenie § 15a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že poskytoval od 04.12.2014 do 08.04.2015 retransmisiu programových služieb bez registrácie, za čo mu podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. uložil sankciu – upozornenie na porušenie zákona s tým, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.

2. V bližšom odôvodnení žaloby žalobca napadnutému rozhodnutiu vytkol, že vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu, vo výroku je neurčité, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a vytkol aj existenciu procesných a formálnych chýb v správnom konaní, ktoré vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzalo. Za procesnú vadu považoval neúčinné doručovanie napadnutého rozhodnutia s poukazom na absenciu jeho doručovania právnomu zástupcovi s plnomocenstvom pre celé konanie v zmysle § 25 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)

v príslušnom znení (ďalej len „Správny poriadok“) v spojení s § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., o ktorom zastúpení pôvodný žalovaný vedel. V tejto súvislosti žalobca krajskému súdu predložil prílohy – najmä podania právneho zástupcu a jeho plnú moc (Prílohy 1 až 5). Mal za to, že napadnuté rozhodnutie malo byť doručované iba právnemu zástupcovi. Vzhľadom na uvedené podľa žalobcu nastala skutočnosť predvídaná v § 250b ods. 2 OSP, preto navrhol, aby súd žalovanému uložil povinnosť doručiť napadnuté rozhodnutie riadne.

3. Žalobca ďalej vzniesol námietku uplynutia prekluzívnej lehoty na udelenie sankcie v zmysle § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa ktorého bol pôvodný žalovaný povinný rozhodnúť o uložení sankcie najneskôr do 6 mesiacov, odkedy sa o porušení dozvedel (subjektívna lehota), a najneskôr do 1 roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená (objektívna lehota). Dňom, keď sa pôvodný žalovaný dozvedel o porušení povinnosti, je podľa žalobcu deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností na jeho zasadnutí, t. j. 13.01.2015. Subjektívna lehota teda uplynula dňom 13.07.2015, pričom pôvodný žalovaný síce rozhodol dňa 07.07.2015, avšak napadnuté rozhodnutie bolo žalobcovi doručené až 15.07.2015, kedy nadobudlo právoplatnosť. Napadnuté rozhodnutie teda bolo vydané v rozpore so zákonom.

4. Ďalšou námietkou žalobcu bola nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia a otázka odvolania v správnom konaní. Upozornil, že zákon č. 308/2000 Z. z. nezakladá právomoc rozhodovať formou samostatného výroku o tom, či subjekt porušil zákon, túto právomoc majú podľa neho výlučne súdy. Takéto konštatovanie sa môže nachádzať v odôvodnení rozhodnutia, nie však v jeho výroku. Výrok mal obsahovať iba uloženie sankcie. Pôvodný žalovaný tak prekročil svoje právomoci. Podľa § 250j ods. 3 veta druhá OSP je nutné tento výrok napadnutého rozhodnutia podľa neho zrušiť. Ak by bol takýto výrok zákonný, bolo by možné podať proti nemu odvolanie, čo však absentuje v poučení. Žalobca takéto odvolanie podal, nebolo však o ňom rozhodnuté a nie je ani založené v administratívnom spise. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby krajský súd buď podľa § 250j ods. 3 veta druhá OSP čiastočne zrušil napadnuté rozhodnutie vo výroku 1/ z dôvodu, že tento bol vydaný orgánom, ktorý na to nebol oprávnený, alebo aby označený výrok zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. e) OSP pre procesné vady, ktoré mohli mať vplyv na jeho zákonnosť, alebo aby vzhľadom na nečinnosť pôvodného žalovaného podľa § 250t ods. 1 OSP nariadil povinnosť konať o podanom odvolaní a predložiť ho príslušnému odvolaciemu orgánu. K výroku 2/ dodal, že proti nemu je prípustné odvolanie, keďže zákon č. 308/2000 Z. z. to nevyklučuje, pričom je potrebné subsidiárne aplikovať § 53 ods. 1 Správneho poriadku, ktorý odvolanie univerzálne pripúšťa. Poučenie v napadnutom rozhodnutí je tak nesprávne. Odvolanie žalobca podal, nebolo však o ňom rozhodnuté a nie je ani súčasťou administratívneho spisu. Navrhol, aby bol tento výrok podľa § 250j ods. 2 písm. e) OSP zrušený pre procesné vady, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, alebo aby vzhľadom na nečinnosť pôvodného žalovaného krajský súd podľa § 250t ods. 1 OSP nariadil povinnosť konať o podanom odvolaní.

5. Za materiálne nedostatky napadnutého rozhodnutia žalobca považoval nesprávne právne závery vyvedené z neúplne zisteného skutkového stavu, keď pôvodný žalovaný dospel k záveru, že retransmisii neposkytuje DSI DATA s.r.o., ale žalobca. Takýto záver podľa žalobcu nemá oporu v zistenom skutkovom stave. Žalobca má s označenou spoločnosťou uzatvorenú zmluvu o sprostredkovaní retransmisie, je len vlastníkom vedení (optických káblov), cez ktoré prechádza televízny signál, ktorý do siete púšťa poskytovateľ retransmisie, ktorým nie je žalobca. Pôvodný žalovaný teda nedostatočne zistil skutkový stav veci a v rámci zisteného skutkového stavu dospel k nesprávnym právnym záverom. Záver pôvodného žalovaného, že žalobca poskytuje služby retransmisie, vychádzal z nesprávneho predpokladu, že konečný zákazník nevie určiť, kto je poskytovateľom retransmisie. Podľa žalobcu tieto informácie je možné zistiť z všeobecných obchodných podmienok a z webovej stránky žalobcu, kde sa jednoznačne rozlišuje poskytovateľ a dodávateľ. Tvrdenie pôvodného žalovaného, že zákazník nevie, kto je poskytovateľom retransmisie, sa tak podľa žalobcu nezakladá na pravde. Žiadny zákon totiž neupravuje spôsob, akým sa má zákazník o tejto skutočnosti dozvedieť. Model, ktorý žalobca používa, nie je v rozpore so žiadnym zákonom a je prípustný. Pôvodný žalovaný sa však žalobcom uvádzanými dôvodmi nezaoberal a úplne ich ignoroval, pričom argument, že zákazníci nevedia zistiť, kto je ich poskytovateľom retransmisie, bol jedným z najdôležitejších argumentov, ktoré viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia. Žalobca navrhol, aby súd napadnuté rozhodnutie v plnom rozsahu zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. b) OSP, keďže zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisu, ako aj z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. c) OSP, nakoľko zistenie skutkového stavu je

nedostačujúce na posúdenie veci, a podľa § 250j ods. 2 písm. a) OSP, nakoľko rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Druhým zásadným argumentom pôvodného žalovaného, na ktorom založil napadnuté rozhodnutie, bolo, že DSI DATA s.r.o. v súvislosti s poskytovaním retransmisie nedosahuje zisk ako základné kritérium podnikateľskej činnosti. Podľa žalobcu toto tvrdenie nemá žiadnu relevanciu vo vzťahu k otázke posúdenia, či poskytovateľom retransmisie bol alebo nebol žalobca. Žiadny zákon totiž neprikazuje generovanie zisku. Ide o neoprávnený výklad definície prevádzkovateľa, ktorý ide nad rámec zákonnej definície a bol pôvodným žalovaným vytvorený svojvoľne. V tejto otázke sú právne závery pôvodného žalovaného podľa žalobcu takisto nesprávne. Napriek tomu, označená spoločnosť má za poskytovanie služieb retransmisie zabezpečené príjmy od žalobcu na základe uzatvorenej zmluvy. Žalobca navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. a), písm. b) OSP, nakoľko zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisu, resp. napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. V rámci nedostatočne zisteného skutkového stavu žalobca pôvodnému žalovanému vytkol, že nevykonal miestnu ohliadku aj v sídle spoločnosti DSI DATA s.r.o. za účelom zistenia, či sa signál rovnakých televíznych kanálov nachádza aj vo vedeniach v sídle označenej spoločnosti, resp. na spojovacom vedení medzi touto spoločnosťou a žalobcom. Táto skutočnosť nebola preverená. Navyše pôvodný žalovaný vykonal miestnu ohliadku signálu vo vedeniach žalobcu len v jeden deň, a to 04.12.2014, napriek tomu v napadnutom rozhodnutí uviedol, že žalobca poskytoval retransmisiu od 04.12.2014 do 08.04.2015. Po dátume 04.12.2014 však žiadne merania neuskutočnil. Pôvodný žalovaný nevzal do úvahy ani skutočnosť, že spoločnosť DSI DATA s.r.o. ako prevádzkovateľ retransmisie písomne potvrdila, že ona je poskytovateľom tejto služby, nie žalobca. Pôvodný žalovaný to však nebral do úvahy, rovnako ako faktický i formálny stav. Žalobca navrhol zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. a), písm. c) OSP.

8. Záverom žalobca navrhol zrušenie napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu, pri súčasnom priznaní náhrady trov konania, alternatívne - v prípade oddeliteľnosti výrokov - zrušenie oboch výrokov napadnutého rozhodnutia s povinnosťou náhrady trov konania, eventuálne - v prípade záveru o možnosti podať odvolanie - zrušenie napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu, uloženie povinnosti konať o podanom odvolaní žalobcu a predložiť vec odvolaciemu orgánu do 14 dní od právoplatnosti rozhodnutia s povinnosťou náhrady trov konania. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení predložil početné prílohy.

II.

Priebeh administratívneho konania

9. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že na základe poverenia predsedu Rady pre vysielanie a retransmisiu z 03.12.2014 bola dňa 04.12.2014 zamestnancom Rady vykonaná v čase od 10:30 hod. do 12:40 hod. miestna ohliadka v sídle žalobcu na Nám. Hraničiarov 39, Bratislava. Jej predmetom bolo zistenie obsahu retransmisie poskytovanej v sieti elektronickej komunikačnej služby žalobcu. Výsledok miestnej ohliadky bol zaznamenaný v Zápisnici o vykonaní ohliadky v sídle spoločnosti VNET a.s. (ďalej len „Zápisnica“), vyhotovenej v ten istý deň, ktorej prílohou bol tzv. raster programových služieb. Z obsahu Zápisnice vyplýva, že zisťovanie obsahu balíkov programových služieb bolo vykonané na televíznom prijímači umiestnenom v sídle žalobcu, skladba (zoznam) programových služieb bola presne identifikovaná v Zápisnici. K ponuke programových služieb zástupca žalobcu prítomný pri úkone uviedol, že tieto predstavujú kompletnú ponuku programových služieb, ktoré v jeho elektronickej komunikačnej sieti poskytuje spoločnosť DSI DATA s.r.o., ktorá je jediným poskytovateľom retransmisie v jeho elektronickej komunikačnej sieti konkrétnym koncovým užívateľom. Na otázku, či koncový užívateľ vie určiť, ktorý poskytovateľ retransmisie mu túto službu poskytuje, uviedol, že tento údaj je uvedený v zmluve.

10. Dňa 13.01.2015 Rada vydala Oznámenie o začatí správneho konania (ďalej len „Oznámenie“) č. 37/SKL/2015, v ktorom žalobcu informovala, že začína správne konanie vo veci možného porušenia § 15a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s poskytovaním retransmisie bez jej registrácie, a to na základe miestnej ohliadky vykonanej dňa 04.12.2014, keďže dospela k záveru, že poskytovateľom retransmisie koncovým užívateľom je samotná spoločnosť VNET a.s. Oznámenie bolo

doručované žalobcovi i jeho právnomu zástupcovi, ktorý sa k nemu vyjadril podaním zo dňa 06.02.2015, doručeným Rade 09.02.2015. So závermi Rady sa nestotožnil a trval na tom, že službu retransmisie koncovým užívateľom neposkytuje VNET a.s., ale DSI DATA s.r.o., čo vyplýva zo zmlúv so zákazníkmi, z všeobecných obchodných podmienok, z webovej stránky žalobcu, i zo zmluvy s DSI DATA s.r.o. a plnomocenstva, ktoré táto spoločnosť žalobcovi udelila. K podaniu pripojil i príslušné písomnosti na preukázanie svojich tvrdení a tiež generálne plnomocenstvo právneho zástupcu.

11. Dňa 22.04.2015 Rada požiadala spoločnosť DSI DATA s.r.o. o informáciu k poskytovaniu retransmisie v elektronickej komunikačnej sieti žalobcu. Žiadosť o informáciu bola označenej spoločnosti doručená 05.05.2015. Podaním z 11.05.2015, doručeným Rade 14.05.2015, sa spoločnosť DSI DATA s.r.o. vyjadrila k správnomu konaniu a potvrdila, že retransmisiu programových služieb v elektronickej komunikačnej sieti žalobcu poskytuje a ponuka programových služieb, zistená počas ohliadky, je ponukou programových služieb, ktoré sama poskytuje. Ako prílohu zaslala zmluvu o spolupráci so žalobcom.

12. Dňa 19.05.2015 Rada vyzvala žalobcu (prostredníctvom právneho zástupcu) na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie. Výzva bola právnomu zástupcovi žalobcu doručená 28.05.2015. Podaním zo dňa 10.06.2015, doručeným Rade v ten istý deň, žalobca v rámci reakcie na výzvu uviedol, že s vyjadrením spoločnosti DSI DATA s.r.o. sa plne stotožňuje a trvá na tom, že on sám nie je poskytovateľom služby retransmisie.

13. Rada dňa 07.07.2015 vydala uznesenie č. 15-13/7.431, zachytené v Zápisnici o hlasovaní Rady pre vysielanie a retransmisiu spísanej v Bratislave dňa 07.07.2015 (ďalej len „Zápisnica o hlasovaní“), ktorým konštatovala porušenie § 15a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. žalobcom a uložila mu podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. upozornenie na porušenie zákona. Zápisnica o hlasovaní obsahuje spôsob hlasovania jednotlivých členov Rady.

14. Dňa 07.07.2015 Rada na podklade Zápisnice zo dňa 04.12.2014 a zabezpečených vyjadrení a príloh vydala napadnuté rozhodnutie, ktoré bolo doručené priamo žalobcovi dňa 15.07.2015. Napadnuté rozhodnutie Rada odôvodnila tým, že v danom prípade nebolo sporné, že v elektronickej komunikačnej sieti žalobcu ako účastníka konania bola poskytovaná retransmisia programových služieb, ktorých ponuka bola zistená pri miestnej ohliadke, pričom išlo o súčasný, úplný a nezmenený prenos pôvodného vysielania televíznych programových služieb, samotné radenie programov nebolo ovplyvňované a obsah vysielania bol prenášaný súčasne s pôvodným vysielaním. Rada na základe analýzy predložených písomností (najmä zmlúv a všeobecných obchodných podmienok) uzavrela, že poskytovanie retransmisie programových služieb v elektronickej komunikačnej sieti inej spoločnosti nie je v rozpore s platnou právnou úpravou, s takouto možnosťou usporiadania vzťahov počítá priamo zákon č. 308/2000 Z. z. v § 3 písm. e), z ktorého vyplýva, že pre posúdenie otázky, ktorý subjekt je poskytovateľom retransmisie, nie je podstatné, kto prenáša signál k užívateľovi, a v § 57 ods. 2 písm. e), podľa ktorého v prípade, ak signál prenáša tretia osoba, žiadateľ o registráciu retransmisie je povinný túto osobu špecifikovať. Rada konštatovala, že poskytovanie retransmisie prostredníctvom siete iného subjektu je možné aj v zmysle rozhodovacej praxe Rady, rozhodujúce je však faktické usporiadanie vzťahov. V tejto súvislosti Rada vytkla, že v zmluve uzatváranej s koncovými užívateľmi nie je uvedené žiadne označenie subjektov poskytujúcich retransmisiu a hoci koncoví užívatelia dostali v zmluve informáciu o tom, že poskytovateľom retransmisie má byť iný subjekt, nedostali informáciu ktorý, a túto otázku jednoznačne neriešia ani všeobecné obchodné podmienky, resp. na základe poskytovaných informácií nie je možné určiť, ktorý konkrétny subjekt poskytuje službu konkrétnemu koncovému užívateľovi. Riešenie otázky, kto je poskytovateľom retransmisie, je závislé od posúdenia naplnenia definičných znakov prevádzkovateľa, teda poskytovanie retransmisie vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť, pri súčasnej povinnosti uzatvárať zmluvy s koncovými užívateľmi. Uvedené požiadavky zákona pritom nie je možné interpretovať inak, len že zmluvné usporiadanie vzťahov musí umožňovať v každom momente určiť konkrétno poskytovateľa voči konkrétnemu koncovému užívateľovi. Pri poskytovaní služby retransmisie zároveň musí byť vždy prítomný účel dosiahnutia zisku, keďže ide o podnikateľskú aktivitu, pričom dosahovanie zisku nie je možné stotožňovať s prijímaním odplaty od koncových užívateľov. V situácii, keď je v zmluvných dokumentoch výslovne vylúčená odplata pre DSI DATA s.r.o., nemožno uvažovať o poskytovaní služby na jej účet. Spoločnosť DSI DATA s.r.o. pritom nezískava odplatu od koncových užívateľov, ale od žalobcu, a to za poskytovanie výkonov a zariadení. Rada konštatovala, že na to, aby prevádzkovateľ mohol poskytovať svoje služby vo

vlastnom mene, na vlastný účet a zodpovednosť, je nevyhnutné, aby vedel určiť, voči ktorým subjektom sa zaväzuje. Samotná skutočnosť, že mu má byť známy počet prípojok, nie je naplnením takejto požiadavky. Vymedzenie poskytovateľa retransmisie v danej veci podľa Rady nemá taký charakter, aby bolo možné tvrdiť, že označený subjekt je poskytovateľom retransmisie v sieti žalobcu. Podľa Rady absentuje aj poskytovanie retransmisie na vlastný účet, keďže odplatu spoločnosť DSI DATA s.r.o. získava od žalobcu, nie od koncových užívateľov. Takisto zodpovednostné nároky v konkrétnych prípadoch rieši výlučne žalobca. Takisto z hľadiska poskytovania retransmisie ako obsahovej služby žalobca vstupuje medzi spoločnosť DSI DATA s.r.o. a koncového užívateľa a jeho postavenie nadobúda taký charakter, že on sám sa stáva jej poskytovateľom. O retransmisiu pôjde len vtedy, ak je táto ako obsahová služba poskytovaná koncovému užívateľovi, ktorý na základe vzájomného dojednania prijíma programové služby zostavené do ponuky. V danom prípade tieto znaky napĺňa žalobca, ktorý požiadal o registráciu retransmisie až dňa 19.01.2015. Registrácia mu bola udelená 10.03.2015 rozhodnutím č. TKR/349/2015 s doručením 08.04.2015, preto Rada vymedzila trvanie správneho deliktu v rozmedzí 04.12.2014 až 08.04.2015. Rada napokon skonštatovala, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie – objektívna zodpovednosť. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, preto môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, nie sú však dôvodom na zastavenie správneho konania. Uzavrela, že v obdobných prípadoch v minulosti uložila iným subjektom za porušenie predmetnej povinnosti upozornenie na porušenie zákona, preto túto sankciu považovala za primeranú aj v danom prípade. V rámci poučenia napadnuté rozhodnutie obsahovalo informáciu, že proti nemu nie je možné sa odvolať, avšak je preskúmateľné súdom podľa § 247 a nasl. OSP.

III.

Priebeh konania pred súdom

15. Po podaní správnej žaloby dňa 14.09.2015 boli krajským súdom vykonané prvotné procesné úkony vo veci, smerujúce k zabezpečeniu splnenia podmienok na vydanie rozhodnutia.

16. V rámci reakcie na súdom doručenú žalobu sa Rada vyjadrila podaním doručeným krajskému súdu dňa 17.03.2016. Stotožnila sa s tvrdením žalobcu o absencii doručovania napadnutého rozhodnutia právnenému zástupcovi, pričom vysvetlila, že k tejto skutočnosti došlo v dôsledku administratívnej chyby. Mala za to, že žalobca touto chybou nebol dotknutý na svojich právach a nepovažovala za účelné dodatočné doručovanie písomnosti. K nedodržaniu subjektívnej lehoty na rozhodnutie uviedla, že výklad žalobcu považuje za nesprávny a nezodpovedajúci logike veci, keďže Rada rozhodla dňa 07.07.2015, t. j. v lehote. Zákonodarcu podľa nej nepočítal s tým, že subjektívna lehota by mala byť oklieštená konaním sankcionovaného subjektu, pokiaľ ide o (ne)preberanie zásielok. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok krajského súdu č. k. 1S/14/2008-63, v ktorom bol obdobný záver vyslovený, a bol potvrdený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 2Sžo/118/2010. Za absurdný a bez opory v zákone označila argument žalobcu o absencii právomoci Rady konštatovať porušenie zákona vo výroku rozhodnutia a odkázala na ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z., podľa ktorých je oprávnená dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov a plnenie povinností. V prípade, ak určitý subjekt poruší ustanovenie zákona, Rada rozhodne o porušení konkrétneho ustanovenia a uloží sankciu, čo je klasický postup správneho orgánu v súlade so zákonom. Vo vzťahu k odvolaniu Rada poprela, že by sa k nemu nevyjadrila, pričom konanie je vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 7SŽ/8/2015. Dodala, že zákon č. 308/2000 Z. z. výslovne stanovuje, proti ktorým rozhodnutiam je možné podať opravný prostriedok a rozhodnutie o uložení sankcie – upozornenie na porušenie zákona sa medzi nimi neuvádza. Aplikáciu § 53 Správneho poriadku podľa Rady vylučuje § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.

17. Rada takisto jednoznačne odmietla tvrdenie žalobcu, že sa nezaoberala podstatnými skutočnosťami, pričom zopakovala časť svojej argumentácie obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, najmä vo vzťahu ku konkretizácii subjektu poskytovateľa, zodpovednostným nárokom a odmene poskytovateľa. Vo vzťahu k námietke absencie miestnej ohliadky u spoločnosti DSI DATA s.r.o. uviedla, že takúto ohliadku vykonala, čo je uvedené aj v napadnutom rozhodnutí. K námietke časového ohraničenia správneho deliktu a nevysporiadania sa s relevantnými argumentami zopakovala dôvody uvádzané v napadnutom rozhodnutí. Uzavrela, že so všetkými argumentami žalobcu sa vysporiadala a presne určila, ktorá osoba je v tomto prípade prevádzkovateľom retransmisie. Napadnuté rozhodnutie považovala za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, nevykazujúce žiadne

právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť, rovnako tak postup v predmetnom správnom konaní. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby krajský súd podľa § 250j ods. 1 žalobu zamietol.

18. Vyjadrenie bolo doručené žalobcovi dňa 13.04.2016, ktorý sa k nemu ďalej nevyjadroval.

19. Uznesením krajského súdu č. k. 5S/219/2015-124 z 03.09.2019, právoplatným 16.10.2019, bola vec postúpená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“, príp. „najvyšší súd“) ako súdu vecne príslušnému, s poukazom na celoštátnu pôsobnosť Rady [§ 4 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., § 246 ods. 2 písm. a) OSP]. Vec bola postúpená dňa 03.04.2020, pričom v rámci prechodu výkonu správneho súdnictva bola následne prevzatá Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky (ďalej len „NSS SR“), ktorý v nej ďalej konal a rozhodol.

20. NSS SR uznesením sp. zn. 2Asan/8/2020 z 13.07.2022, právoplatným 13.10.2022, výrokom I. zamietol žalobu v časti návrhu: „2) Žalovaný je povinný v správnom konaní vedenom pod sp. zn. 37/SKL/2015 voči žalobcovi vo veci možného porušenia § 15a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., v súvislosti s možným poskytovaním retransmisie bez jej registrácie, konať o podanom odvolaní žalobcu zo dňa 28.07.2015 a predložiť vec k rozhodnutiu príslušnému odvolaciemu orgánu na rozhodnutie o podanom odvolaní, a to najneskôr do 14 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.“ Zároveň výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu postúpil Krajskému súdu v Bratislave ako súdu vecne príslušnému na konanie a rozhodovanie, a výrokom III. účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznal. Vo vzťahu k výroku I. (rozhodovanie o nečinnosti pôvodného žalovaného) NSS SR svoju právomoc vyvodil z § 246 ods. 2 písm. b) OSP a následne aplikujúc prechodné ustanovenie § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) vo veci konal a rozhodol podľa SSP. Zohľadnil pritom skutočnosť, že žalobca proti napadnutému rozhodnutiu podal odvolanie, doručené pôvodnému žalovanému dňa 29.07.2015. V rámci vykonaného prieskumu v danej veci dospel k záveru, že spoločným znakom všetkých sankčných rozhodnutí podľa § 64 ods. 1 písm. a) až e) zákona č. 308/2000 Z. z. je, že tento osobitný zákon proti nim odvolanie v správnom konaní nepripúšťa, a toto právo si účastníci konania nemohli odvodiť ani z § 53 Správneho poriadku, ktorý sa síce subsidiárne na konania podľa zákona č. 308/2000 Z. z. vzťahuje, avšak § 71 ods. 1 tohto zákona práve § 53 Správneho poriadku z tejto subsidiárnej aplikácie vylúčil. Podľa názoru NSS SR v prípade žalobcu nebolo k dispozícii odvolanie v správnom konaní, ale právoplatnosťou tohto rozhodnutia – jeho doručením, žalobca mohol okamžite podať správnu žalobu. Žalovaný preto žalobcu správne poučil o nemožnosti podať vo veci odvolanie a postupoval správne, keď žalobcom podané odvolanie meritórne nevybavil. Skutočnosť, že proti rozhodnutiu žalovaného nie je prípustné odvolanie, vedie podľa NSS SR k záveru, že nekonanie žalovaného nie je možné považovať za jeho nečinnosť, resp. rozpor s objektívnym právom. V časti výroku II. svoj postup odôvodnil s poukazom na dôvodovú správu k novelizáciám OSP i na rozhodovaciu prax NS SR, napr. 3SŽ/82/2007, 5SŽ/26/2013, 4SŽ/1/2010 a iné s tým, že o zvyšnej časti žaloby je príslušný rozhodovať krajský súd.

21. Zákonom č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o mediálnych službách) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 264/2022 Z. z.“) bol s účinnosťou od 01.08.2022 zrušený zákon č. 308/2000 Z. z. a pôsobnosť pôvodne žalovaného (Rada pre vysielanie a retransmisiu) prešla na žalovaného (Rada pre mediálne služby) v zmysle § 227 ods. 5, § 236 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. Krajský súd po postúpení veci preto ďalej v zmysle § 180 ods. 3, § 491 ods. 1 SSP konal s Radou pre mediálne služby v procesnom postavení žalovaného orgánu verejnej správy.

22. Na základe § 3 ods. 1, ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 151/2022 Z. z.“) začal od 01.06.2023 činnosť Správny súd v Bratislave a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. Predmetná vec, v ktorej rovnako došlo k prechodu výkonu súdnictva, bola náhodným výberom pridelená na prejednanie a rozhodnutie do senátu 5S Správneho súdu v Bratislave (ďalej aj „správny súd“), ktorý vo veci ďalej konal.

23. Za splnenia procesných podmienok súd vec prejednal dňa 12.01.2024 na verejnom pojednávaní za prítomnosti právneho zástupcu žalobcu (plná moc zo dňa 07.11.2017) a povereného zamestnanca

žalovaného (poverenie zo dňa 04.12.2023). Žalobca upresnil, že trvá na petite zahŕňajúcom zrušenie napadnutého rozhodnutia vrátane priznania náhrady trov konania. Odkázal na svoje písomné podania, z ktorých zdôraznil najmä nesprávne právne posúdenie veci žalovaným, pričom vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam mal za to, že tieto boli zistené relatívne dostatočne. Žalovaný sa pridržiaval uskutočnených podaní a mal za to, že so všetkými otázkami sa dostatočne vysporiadal, preto navrhol žalobu zamietnuť. Náhradu trov konania si neuplatnil. Prednesy účastníkov boli v zmysle ich vyjadrenia zároveň záverečnými návrhmi vo veci v zmysle § 112 ods. 3 SSP.

IV.

Posúdenie veci správnym súdom a relevantná právna úprava

24. Správny súd v Bratislave ako súd s právomocou a príslušnosťou na konanie v danej veci podľa § 3 ods. 1, ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z., § 6 ods. 1, ods. 2 písm. b), § 9, § 10, § 13 ods. 1 SSP, konajúc (s ohľadom na podanie žaloby za účinnosti OSP) podľa § 491 ods. 1 SSP, po zistení, že žaloba bola podaná vo veciach správneho trestania (§ 194 a nasl. SSP), bola podaná v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou a obsahovala zákonom stanovené náležitosti (§ 247 a nasl. OSP v spojení s § 491 ods. 2 SSP), bola splnená podmienka povinného právneho zastúpenia (§ 49 ods. 1 SSP), konajúc v zmysle prechodného ustanovenia § 493e SSP podľa Správneho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2023, po vykonaní procesných úkonov a oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a administratívneho spisu pôvodného žalovaného (ďalej aj „správny orgán“), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako i postup predchádzajúci jeho vydaniu v medziach žalobného návrhu a podstatných žalobných bodov (§ 134 ods. 1 SSP), nezistiac existenciu tzv. väd trestania uvedených v § 195 SSP, ktoré by správny súd oprávňovali preskúmať napadnuté rozhodnutie nad rozsah uplatnených žalobných bodov, berúc do úvahy skutkový stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP), rozhodol za splnenia procesných podmienok na pojednávaní nariadenom v zmysle § 107 ods. 1 písm. a) SSP s verejným vyhlásením rozsudku (§ 137 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

25. Podľa § 493e SSP v znení účinnom od 01.07.2023 „Konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.“

26. Podľa § 491 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku predto dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“

27. Podľa § 6 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.“

28. Podľa § 6 ods. 2 písm. b) SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Správne súdy rozhodujú o správnych žalobách vo veciach správneho trestania.“

29. Podľa § 194 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.“

30. Podľa § 194 ods. 2 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.“

31. Podľa § 191 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak a) bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, b) ho vydal orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený, c) vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, d) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov,

- e) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci,
- f) skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,
- g) došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.“

32. Podľa § 190 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.“

33. Podľa § 168 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.“

34. Podľa § 5 ods. 1, ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2015 „(1) Do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí

- a) rozhodovať o licenciách na vysielanie podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu,
- b) rozhodovať o registráciách retransmisie,
- c) rozhodovať o pozastavení retransmisie programovej služby,
- d) rozhodovať o pridelení ďalších frekvencií vysielateľovi na základe zákona,
- e) začať konanie o udelenie licencie na terestriálne vysielanie,
- f) určovať programové typy a posudzovať zaradenie komunikátu do vysielateľom zvoleného programového typu alebo k doplnkovému vysielaniu,
- g) dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov,
- h) ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia,
- i) určovať lehoty na úpravu právnych pomerov vysielateľov,
- j) viesť evidenciu žiadostí o udelenie licencie, udelených licencií vrátane ich zmien, žiadostí o registráciu retransmisie, o registráciách retransmisie vrátane ich zmien, údajov o poskytovateľoch audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie poskytnutých na základe oznamovacej povinnosti vrátane ich zmien a údajov o vysielateľoch prostredníctvom internetu poskytnutých na základe oznamovacej povinnosti podľa § 63a vrátane ich zmien,
- k) oznamovať pravidelne Európskej komisii plnenie vybraných povinností vysielateľmi a poskytovateľmi audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a spolupracovať s Komisiou pri uplatňovaní ustanovení tohto zákona, najmä pri zostavovaní a zverejňovaní zoznamu významných podujatí pre verejnosť (§ 31),
- l) spracúvať štatistiky o odvysielanom programe s dôrazom na štatistiku vysielania európskych diel a nezávislej produkcie na základe podkladov vysielateľov a štatistiky podielu európskych diel v oblasti poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie,
- m) žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby,
- n) vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

(2) Do pôsobnosti rady ďalej patrí

- a) vykonávať dohľad nad dodržiavaním Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii a zastupovať Slovenskú republiku v Stálom výbore pre cezhraničnú televíziu Rady Európy,
- b) zúčastňovať sa na tvorbe zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie,
- c) vyjadrovať sa o návrhoch na uzavretie medzinárodných zmlúv v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, o ich plnení, navrhovať uzavretie medzinárodných zmlúv, medzinárodných dohovorov a iných medzinárodných právnych aktov alebo pristúpenie k nim,
- d) podieľať sa na výmene informácií a spolupracovať s medzinárodnými organizáciami alebo s orgánmi iných štátov, ktoré pôsobia v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie,
- e) spolupracovať s Telekomunikačným úradom Slovenskej republiky v oblasti využitia frekvencií pre vysielanie,
- f) upozorňovať radu Rozhlasu a televízie Slovenska na porušenie povinností uložených vysielateľovi na základe zákona týmto zákonom,

- g) viesť štatistické prehľady o pokrytí územia Slovenskej republiky rozhlasovým signálom a televíznym signálom a o počte obyvateľov, ktorí prijímajú rozhlasový signál a televízny signál vysielaťmi s licenciou,
- h) predkladať Národnej rade Slovenskej republiky výročnú správu o stave vysielania a o svojej činnosti do 90 dní po skončení kalendárneho roka,
- i) zostavovať správu, ktorej obsahom je analýza reklamy, ktorá sprevádza programy pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov alebo je do nich včlenená, a predkladať ju na žiadosť Ministerstvu kultúry Slovenskej republiky,
- j) poskytovať ministerstvu kultúry a Ministerstvu školstva Slovenskej republiky podklady k správe, ktorej obsahom je zhodnotenie stavu a úrovne mediálnej gramotnosti,
- k) zostavovať zoznam všetkých vysielačov televíznej programovej služby z hľadiska prístupu verejnosti k ich vysielaniu,
- l) zostavovať zoznam významných podujatí v spolupráci s ministerstvom kultúry a Ministerstvom školstva Slovenskej republiky, s nositeľmi práv a vysielaťmi,
- m) spolupracovať so samoregulačnými orgánmi v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie vo vytváraní účinných samoregulačných systémov,
- n) rokovať podľa § 5a v spolupráci s ministerstvom kultúry s príslušným orgánom iného členského štátu Európskej únie.“

35. Podľa § 3 písm. e) zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2015 „Na účely tohto zákona prevádzkovateľ retransmisie je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť poskytuje retransmisiu ako obsahovú službu koncovému užívateľovi bez ohľadu na to, či signál retransmitovanej programovej služby k užívateľovi prenáša sama alebo prostredníctvom tretej osoby.“

36. Podľa § 15a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2015 „Poskytovanie retransmisie bez registrácie podľa tohto zákona sa zakazuje, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.“

37. Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2015 „Za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:
a) upozornenie na porušenie zákona,
b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
d) pokutu,
e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.“

38. Podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2015 „Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.“

39. Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. „Na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.“

40. Podľa § 24 ods. 1 Správneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2017 „Dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia, sa doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok.“

41. Podľa § 25 ods. 5 Správneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2017 „Ak má účastník konania zástupcu s plnomocenstvom na celé konanie, písomnosť určená do vlastných rúk sa doručuje iba tomu zástupcovi. Ustanovenia odsekov 1 až 3 sa vzťahujú na toto doručovanie. Ak však účastník konania má osobne v konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu.“

42. Predmetom tohto konania, s ohľadom na skutočnosť, že o nečinnostnej žalobe žalobcu podanej v tomto konaní rozhodol NSS SR uznesením sp. zn. 2Asan/8/2020 z 13.07.2022, zostalo posúdenie

zákonosti napadnutého rozhodnutia Rady pre vysielanie a retransmisiu o porušení ustanovenia § 15a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. žalobcom tým, že poskytoval retransmisiu programových služieb bez registrácie, za čo mu podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uložila sankciu vo forme upozornenia na porušenie zákona. Žalobca sa v danom konaní domáhal eventuálneho petitu, a to 1/ zrušenia napadnutého rozhodnutia (v celom rozsahu alebo vo výrokoch 1/ a 2/, ak sú oddeliteľné) alebo 2/ vydania príkazu žalovanému konať o odvolaní žalobcu (v prípade prípustnosti odvolania), vrátane náhrady trov konania. Keďže NSS SR rozhodol v časti navrhovaného alternatívneho petitu 2/ žaloby, správny súd konal už len o žalobnom návrhu v bode 1/.

43. Žalobca v tomto konaní uplatnil námietky nedostatočne zisteného skutkového stavu, nezrozumiteľnosti napadnutého rozhodnutia, nesprávneho právneho posúdenia veci a existencie väd správneho konania, ktoré pri aplikácii novej právnej úpravy v zmysle § 491 ods. 1 SSP bolo možné podradiť pod žalobné dôvody podľa § 191 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. e), písm. f), písm. g) SSP, ktorých dôvodnosť správny súd ďalej preskúmaval.

44. Správny súd sa v rámci preskúmania veci oboznámil s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného a dospel k záveru, že žalovaný správny orgán postupoval v súlade so zákonom a zistil skutkový stav veci presne a úplne, pričom zhromaždil dostatok podkladov pre svoje rozhodnutie, ktoré je dostatočne odôvodnené a vecne správne. Pri zisťovaní skutkového stavu správny orgán vychádzal tak z podkladov, ktoré si sám zabezpečil (najmä poznatkami z miestnej ohliadky, dopytom na spoločnosť DSI DATA s.r.o.), ako i z podkladov predložených žalobcom (najmä z vyjadrenia k správne konaniu s prílohami), všetky dôkazy vyhodnotil v súlade so stavom veci a správne právne ustálil, že žalobca napriek tomu, že spíňal zákonné znaky poskytovateľa (prevádzkovateľa) retransmisie, túto poskytoval bez registrácie, čím porušil § 15a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa skutkového stavu, tieto správny súd vyhodnotil ako námietky proti právne posúdeniu veci, keďže vo svojej podstate smerujú proti spôsobu vyhodnotenia existencie zákonných znakov poskytovateľa retransmisie zo strany správneho orgánu (najmä vzťah s konečným zákazníkom, odplatnosť, vykonané merania z hľadiska času a miesta). Navyše je potrebné podotknúť, že sám žalobca, napriek svojej argumentácii v správnej žalobe, sa na pojednávaní vo veci dňa 12.01.2024 priklonil k tomu, že skutkový stav bol zistený dostatočne. Správny súd preto existenciu žalobných dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. e), písm. f) SSP nezhliadol.

45. Pokiaľ ide o ďalšie námietky žalobcu, správny súd považuje za potrebné v prvom rade sa vysporiadať s otázkou preklúzie, ktorej (ne)existencia má zásadný vplyv na všetky ďalšie námietky žalobcu a spôsob vysporiadania sa s nimi.

46. Zákon č. 308/2000 Z. z. v ustanovení § 64 ods. 4 určuje subjektívnu i objektívnu prekluzívnu lehotu, v ktorej má správny orgán povinnosť rozhodnúť o uložení sankcie za porušenie zákona, pričom začiatok a koniec týchto lehôt je zákonom jasne definovaný: subjektívna lehota uplynie po 6 mesiacoch odo dňa, kedy sa Rada o porušení povinnosti dozvedela (podľa zákona týmto dňom je deň prerokovania správy o kontrole na zasadnutí Rady), objektívna lehota uplynie po 1 roku odo dňa, kedy k porušeniu povinnosti došlo. V týchto lehotách je Rada povinná rozhodnúť o uložení sankcie. V danej veci žalobca nespochybnil okamih začatia plynutia prekluzívnych lehôt, ktoré neboli v konaní sporné: pre subjektívnu lehotu bol rozhodujúci deň 13.01.2015, kedy Rada na svojom zasadnutí prerokovala porušenie § 15a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. (Zápisnica č. 01/2015 z 13.01.2015) a bolo prijaté uznesenie Rady č. 15-01/2.002 o začatí správneho konania vo veci poskytovania retransmisie bez registrácie zo strany žalobcu, a táto lehota uplynula dňom 13.07.2015. Objektívna lehota začala plynúť od okamihu ukončenia protiprávneho konania, ktoré bolo vymedzené obdobím 04.12.2014 až 08.04.2015, a uplynula dňom 08.04.2016.

47. Žalobca v danej súvislosti namietal uplynutie 6-mesačnej subjektívnej prekluzívnej lehoty s poukazom na to, že napadnuté rozhodnutie zo dňa 07.07.2015, ktorým mu Rada uložila sankciu za porušenie zákona, bolo žalobcovi doručené až dňa 15.07.2015, teda po uplynutí subjektívnej prekluzívnej lehoty. Vychádzal pritom z predpokladu, že formulácia ustanovenia § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. „Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov“ umožňuje viazať splnenie danej podmienky na okamih právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Správny súd však s takýmto výkladom predmetného ustanovenia nesúhlasí, pričom dáva do pozornosti nielen jazykový (gramatický), ale i systematický, logický a teleologický výklad, zohľadňujúci účel a zmysel dotknutého zákona.

V tejto súvislosti dáva správny súd do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽ/27/2012 z 25.09.2013, vychádzajúci z dovtedajšej ustálenej rozhodovacej praxe, v ktorom rozsudku najvyšší súd vyslovil: „Vychádzajúc z gramatického a logického výkladu založeného na zásadách zdravého rozumu, rešpektujúc vôľu zákonodarcu sankcionovať vysielateľa za porušenie právnej povinnosti len na základe riadne zisteného skutkového stavu veci, a to súčasne v úzkej súčinnosti s účastníkom konania tak, aby mal právo sa k veci vyjadriť, navrhovať a predkladať dôkazy a vo veci zvoliť účinnú obranu za účelom preukázania skutočného stavu, je možné dospieť k záveru, že zákonodarca určil Rade pevnú lehotu na rozhodnutie v trvaní šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Pokiaľ pri výpočte uvedených lehôt by sa prihliadalo aj na dobu doručovania rozhodnutia, ktorá skutočnosť však zo zákonnej úpravy nevyplýva, Rada by nemala k dispozícii fixnú lehotu, ale lehotu, ktorú by nemohla ovplyvniť, keďže proces doručovania rozhodnutia je mimo jej kompetencie ... podľa názoru najvyššieho súdu rozhodujúcou skutočnosťou pre stanovenie konca šesťmesačnej subjektívnej lehoty podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. je deň, kedy Rada prijala rozhodnutie na svojom zasadnutí ... Uvedený záver vyplýva aj judikatúry najvyššieho súdu - rozhodnutia sp. zn. 2Sžo 118/2010, sp. zn. 6SŽ/4 /2011, sp. zn. 8SŽ/19/2011, sp. zn. 6SŽ/5/2011, 6SŽ/7/2012, v ktorých najvyšší súd za okamih konca plynutia jednoročnej objektívnej lehoty explicitne stanovil deň, kedy Rada vydala rozhodnutie. Najvyšší súd nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že v zmysle výkladu § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. uskutočneného Radou, by mohlo zo strany Rady dochádzať k manipulácii s lehotou. Na základe zákonnej úpravy Rada prijíma svoje rozhodnutia na verejných zasadnutiach Rady osobným hlasovaním prítomných členov Rady, z každého zasadnutia Rady je písomne vyhotovená zápisnica, ktorú svojim podpisom overuje člen Rady určený hlasovaním na danom zasadnutí, po overení zápisnice je táto zverejnená na webovom sídle Rady a to do piatich dní od predmetného zasadnutia, z ktorých skutočností je zrejmé, že existuje viacero kontrolných mechanizmov, ktoré zabraňujú akejkoľvek manipulácii s lehotou.“ Hoci ide o staršiu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, táto dosiaľ nebola prekonaná a správny súd nevzhladol existenciu žiadnych objektívnych skutočností či okolností danej veci, ktoré by odklon od nej odôvodňovali. V nadväznosti na citované úvahy najvyššieho súdu, s ktorými sa správny súd v plnom rozsahu stotožňuje, zároveň dopĺňa, že Rada pre vysielanie a retransmisiu ako orgán štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb, plniaci zákonom zverené úlohy podľa § 5 zákona č. 308/2000 Z. z. bola zriadená ako kolektívny správny orgán, ktorého rozhodovanie sa vyznačuje istými špecifikami. Všetky procesné i meritórne rozhodnutia Rada v rámci vedených správnych konaní prijíma ako kolektívny orgán, teda orgán s presne stanoveným počtom členov, spôsobom hlasovania a rozhodovania. Rada je schopná uznášať sa, ak je na zasadnutí prítomných najmenej sedem jej členov, na platné uznesenie Rady je potrebný súhlas najmenej piatich členov. Rada hlasuje verejne a jej rokovania sú tiež verejné. Rovnako právoplatné rozhodnutia a zápisnice z rokovania a hlasovania musia byť zverejnené na webovom sídle Rady, zápisnice najneskôr do piatich pracovných dní od skončenia zasadnutia (§ 11 zákona č. 308/2000 Z. z.). Platné uznesenia Rady sú záväzné pre všetkých jej členov a okamihom ich prijatia sa stávajú pre Radu ako orgán záväznými, čo vylučuje možnosť opakovaného hlasovania (rozhodovania). Platné uznesenie Rady je možné zmeniť len prijatím ďalšieho uznesenia rovnakým procesným postupom v súlade so zákonom. Hlasovanie, ktorého výsledkom nie je platné uznesenie, nemá právne účinky a nie je záväzné ani pre členov Rady, pričom je možné ho opakovať až do okamihu, keď sa prijme platné uznesenie. Na základe uvedeného je možné rezultovať, že spôsob rozhodovania Rady ako kolektívneho orgánu je rozhodovaním správneho orgánu sui generis. Rezonujúcim v tejto súvislosti je najmä kolektívny charakter rozhodovania, založený na väčšinovom (nie monokratickom) princípe, v ktorom sa konsenzus formuje pluralitou názorov jednotlivých členov Rady, čím je zabezpečená objektivita rozhodovania a jeho kontrola. V kontexte so skutočnosťou, že proti rozhodnutiu o uložení sankcie vo forme upozornenia na porušenie zákona nie je možné podať riadny opravný prostriedok, je zrejmé, že rozhodovanie Rady je v týchto prípadoch konečné, ide teda o uzavretý proces prijímania rozhodnutí, ktorý má vnútorný (vlastný) i vonkajší (verejný) kontrolný mechanizmus. Osobitosťou, ktorá je zásadná pre zavŕšenie procesu prijímania rozhodnutia, je podľa správneho súdu skutočnosť, že hlasovanie a rokovanie Rady sú verejné a zápisnice i rozhodnutia sa zverejňujú na webovom sídle, čím sa sprístupňujú širokej verejnosti, teda aj účastníkom konania. Účastníci majú možnosť sa zasadnutí Rady zúčastniť a s výrokom rozhodnutia sa oboznámiť. Ak teda zákonodarca ustanovením § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. zaviedol prekluzívnu lehotu na to, aby Rada rozhodla o uložení sankcie, s ohľadom na uvedené špecifiká je možné mať za to, že nemal v úmysle podmieňovať rozhodovanie o uložení sankcie dorúčením rozhodnutia účastníkom konania, resp. nadobudnutím jeho právoplatnosti, ktorá sa naň vzhľadom na

subsidiárnu aplikáciu Správneho poriadku priamo viaže. Podľa názoru správneho súdu o tom svedčí aj dĺžka subjektívnej prekluzívnej lehoty, ktorú je možné považovať za relatívne krátku na to, aby bolo možné uskutočniť komplexnú realizáciu procesných úkonov celého správneho konania, vrátane zabezpečovania podkladov pre úplné a správne zistenie skutočného stavu veci a následne procesu rozhodovania, pozostávajúceho z rokovania a hlasovania Rady a samotného vydania rozhodnutia. Všetky vymenované úkony sa dajú označiť za také, ktorá Rada môže svojim konaním ovplyvniť, čo sa však nedá uzavrieť o procese doručovania a preberania zásielok účastníkmi konania, ktoré inštitúty sú zneužiteľné a vo vzťahu k princípu právnej istoty rizikové. Podľa správneho súdu v danom prípade ide o také osobitosti dotknutej oblasti ľudskej činnosti regulované zákonom č. 308/2000 Z. z., ktoré umožňujú priradiť princípu právnej istoty pri výklade dotknutých ustanovení zásadné postavenie. Je teda možné zhrnúť, že Rada rozhodla v zmysle § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. v zákonom ustanovenej subjektívnej prekluzívnej lehote 6 mesiacov, keďže rozhodla dňa 07.07.2015, pričom subjektívna prekluzívna lehota uplynula 13.07.2015.

48. S ohľadom na uvedené nie je dôvodná námietka uplynutia (subjektívnej) prekluzívnej lehoty, ktorá spadá pod žalobný dôvod podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP.

49. V kontexte s uvedeným potom správny súd nevyhodnotil ako relevantnú ani námietku nesprávneho (neúčinného) doručovania napadnutého rozhodnutia, ktorá je síce opodstatnená, nemá však žiaden vplyv na plynutie prekluzívnej lehoty či vecnú správnosť rozhodnutia. Žalobca má pravdu, ak tvrdí, že napadnuté rozhodnutie malo byť účinne doručené až jeho doručením právnomu zástupcovi žalobcu s poukazom na § 25 ods. 5 veta prvá Správneho poriadku, podľa ktorého platí, že ak má účastník konania zástupcu s plnomocenstvom na celé konanie, písomnosť určená do vlastných rúk sa doručuje iba tomu zástupcovi, pričom rozhodnutia správnych orgánov sa v zmysle § 24 ods. 1 Správneho poriadku doručujú do vlastných rúk. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že napadnuté rozhodnutie žalovaný doručil priamo do rúk žalobcu a úplne opomenul doručiť ho právnomu zástupcovi JUDr. Martinovi Jakešovi, advokátovi, ktorého plná moc na zastupovanie žalobcu v konaní pred žalovaným správnym orgánom bola žalovanému predložená spolu s vyjadrením žalobcu dňa 09.02.2015. Toto pochybenie nepopiera ani sám žalovaný, ktorý ho označuje za administratívnu chybu. Správny súd konštatuje, že k pochybeniu správneho orgánu došlo, avšak v súvislosti s ním nemožno konštatovať porušenie práv účastníka konania, z hľadiska jeho možnosti oboznámiť sa s napadnutým rozhodnutím a podať proti nemu správnu žalobu v zákonom stanovenej lehote, ktoré právo aj využil. Takúto vadu nemožno považovať ani za tak závažnú, aby dosiahla intenzitu vyžadovanú ustanovením § 191 ods. 1 písm. g) SSP, teda ju nemožno vyhodnotiť ako podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej, keďže napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Táto vada nemá sama osebe vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ide len o formálny nedostatok pri doručovaní, s následkami vo vzťahu k právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia, teda absencie jeho základných vlastností ako nezmeniteľného a vynútiteľného právneho aktu.

50. K naplneniu dôvodu na zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 písm. g) SSP teda nedošlo.

51. Pokiaľ ide o námietku nedostatku právomoci Rady rozhodnúť o porušení zákona, správny súd uvádza, že kompetencie Rady sú presne vymedzené v ustanovení § 5 zákona č. 308/2000 Z. z. a patrí medzi ne okrem iného „dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov“ a „ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia“. Dohľad nad dodržiavaním povinností v sebe implicitne zahŕňa i kompetenciu vysloviť porušenie zákona, ak je protiprávne konanie zistené. Sankcia je trestom za protiprávne konanie a v zmysle zásady „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege“, aplikovanej analogicky, v širšom kontexte, nie je možné uložiť sankciu (trest), ak nie je preukázané a súčasne konštatované porušenie zákona, pričom konštatovanie porušenia zákona len v odôvodnení rozhodnutia nie je postačujúce, keďže pre správny orgán (všetkých členov Rady) a účastníkov správneho konania je záväzný výrok rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia je iba vysvetlením, konkretizáciou výroku a zadokumentovanie úvah, ktoré k záverom (formulovaným vo výroku) viedli. Výrok a odôvodnenie musia tvoriť jeden celok a musia byť obsahovo kompatibilné. V nadväznosti na uvedené je treba doplniť, že výrok o porušení zákona (protiprávne konanie) a výrok o uložení sankcie tvoria jeden celok bez ohľadu na to, či ich Rada prijala jedným alebo dvoma samostatnými uzneseniami tak, ako to namietal žalobca.

Výroky, hoci sa javia ako dve samostatné entity, sú významovo a právne neoddeliteľné a navzájom závislé. Rada nepochybila, ak vo výroku napadnutého rozhodnutia konštatovala nielen uloženie sankcie za protiprávne konania, ale konštatovala aj porušenie zákona, ktoré zistila, bez ohľadu na to, či tieto závery boli prijaté jedným alebo viacerými jej uzneseniami. Výrok napadnutého rozhodnutia je preto právne perfektný, v súlade so zákonom i praxou správnych orgánov, keďže obsahuje výrok o „vine“, obsahujúci skutkovú aj právnu vetu, špecifikujúce porušenie konkrétneho zákonného ustanovenia a protiprávne konanie, ktorým k nemu došlo, i výrok o „treste“, teda sankciu za protiprávne konanie. Formálny, striktný jazykový výklad ustanovenia § 5 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý prezentoval žalobca, neobstojí.

52. Napadnuté rozhodnutie potom nemožno považovať ani za nepreskúmateľné, keďže jeho výrok je jasný, zrozumiteľný, dostatočne určitý a zákonný, a súčasne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré výroku obsahovo korešponduje, dáva relevantnú a dostatočnú odpoveď na všetky skutkové a právne otázky. Správny súd preto uzatvára, že žalobné dôvody podľa § 191 ods. 1 písm. b), písm. d) SSP sa nepreukázali.

53. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia merita veci, ani tú správny súd nepovažuje za opodstatnenú a dôvody podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP za naplnené. Správny súd berie na zreteľ vysvetlenie žalobcu, podľa ktorého on sám bol len poskytovateľom „hardwaru“, teda káblov a optických vedení, do ktorého tretie osoby „púšťali“ televízny signál konečným zákazníkom, táto skutočnosť však sama osebe pre posúdenie právnej povahy veci nie je rozhodujúca. Žalobca opomína, že poskytovanie signálu je len jedným zo zákonných znakov, definujúcich prevádzkovateľa retransmisie, pričom však nie znakom jediným, navyše takým, ktorého naplnenie (reálne uskutočnenie) je možné zveriť aj tretím osobám. Zo skutkového stavu, ktorý bol správnym orgánom zistený a ustálený, je zrejmé, že žalobca bol subjektom, ktorý de facto retransmisiu konečným zákazníkom poskytoval, a to prostredníctvom signál zabezpečujúcej tretej osoby (DSI DATA s.r.o.), ktorej účasť na retransmisii ani sám nepopieral. Bez ohľadu na to, konkrétne ktorý z dotknutých subjektov poskytol káble a optické vedenia či signál, účelom uzatvorených zmlúv bolo realizovať poskytovanie retransmisie konečným užívateľom priamo, s tým, že zmluvy uzatváral priamo žalobca a len žalobca skutočne a priamo realizoval zmluvné a z nich vyplývajúce zodpovednostné (teda aj reklamačné) vzťahy s konečným zákazníkom. Je treba podotknúť, že pri právnom posúdení danej veci nie je podstatné, kto je zmluve označený ako poskytovateľ či dodávateľ, teda zmluvné zadefinovanie postavenia jednotlivých subjektov, podstatné je samotné prevedenie, realizácia retransmisie, ktorá v každom ohľade prináležala žalobcovi ako jej prevádzkovateľovi. Zákon č. 308/2000 Z. z. za prevádzkovateľa retransmisie označuje fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá „vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť poskytuje retransmisiu ako obsahovú službu koncovému užívateľovi bez ohľadu na to, či signál retransmitovanej programovej služby k užívateľovi prenáša sama alebo prostredníctvom tretej osoby“. Právna úprava teda nevylučuje zabezpečenie prenosu signálu retransmisie prostredníctvom tretej osoby, práve naopak, výslovne s takýmto „rozdelením úloh“ počítá, avšak s tým, že prevádzkovateľom retransmisie je ten, kto retransmisiu skutočne poskytuje ako obsahovú službu koncovému užívateľovi - vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť. Žalobca retransmisiu ako obsahovú službu poskytoval konečným užívateľom prostredníctvom spoločnosti DSI DATA s.r.o., pričom vystupoval vo vzťahu ku koncovému užívateľovi vo vlastnom mene (bol vo fyzickom kontakte so zákazníkmi a uzatváral zmluvy), na vlastný účet (dosahoval zisk plynúci z poskytovania retransmisie, ktorý mu bol vyplácaný priamo) a na vlastnú zodpovednosť (realizoval zodpovednostné vzťahy vyplývajúce z uzatvorených zmlúv), čím jednoznačne naplnil definičné znaky prevádzkovateľa retransmisie v zmysle § 3 písm. e) zákona č. 308/2000 Z. z. Správny súd dodáva, že postavenie žalobcu ako poskytovateľa káblov a optického vedenia v zmluvných vzťahoch bez toho, aby bol považovaný za poskytovateľa retransmisie s povinnosťou registrácie, by bolo akceptovateľné len vtedy, ak by zmluvné vzťahy s koncovým užívateľom boli uzatvárané a realizované priamo spoločnosťou DSI DATA s.r.o., nie však v tejto (opačnej) situácii.

54. K argumentácii žalobcu vo vzťahu k povahe zmlúv s konečnými zákazníkmi, ktoré označil za trojstranné, správny súd dodáva, táto skutočnosť zo zmluvy predloženej žalobcom nevyplýva. Zo Zmluvy o poskytovaní služby digitálnej televízie VNET TV (predloženej ako vzor zmluvy uzatvárané s konečným užívateľom) vyplýva, že zmluvnými stranami sú žalobca a konečný užívateľ, pričom ako dodávateľ sa primárne zaviazal zabezpečiť účastníkovi (konečnému užívateľovi) poskytovanie retransmisie žalobca, a to prostredníctvom tretej osoby (poskytovateľa). Spoločnosť DSI DATA s.r.o. nie je v zmluve označená

ako zmluvná strana a v zmluve nie je presne identifikovaná ani ako poskytovateľ. Jeho potenciál byť poskytovateľom retransmisie v konkrétnom prípade (aj to len ako jeden z viacerých do úvahy prichádzajúcich subjektov) vyplýva len z všeobecných podmienok pripojených k zmluve, čo zodpovedá aj tomu, akým spôsobom sa tieto zmluvné vzťahy uskutočňovali, teda z primárnej (hlavnej) úlohy žalobcu pri poskytovaní retransmisie. Formalistická interpretácia vlastného postavenia v predmetných vzťahoch, ktorú ponúkol žalobca, zahŕňajúca funkciu priameho zástupcu spoločnosti DSI DATA s.r.o. v zmluvných vzťahoch a miesto plnenia pre jej odplatu za služby, nie je možné s ohľadom na materiálnu stránku veci (faktické fungovanie zmluvných vzťahov) akceptovať a za iných okolností by bolo možné ju dokonca považovať za obchádzanie zákona. Čo sa týka polemiky ohľadom dosahovania zisku spoločnosťou DSI DATA s.r.o., správny súd má za to, že táto otázka taktiež zostáva bez akéhokoľvek právneho významu s poukazom na to, že zisk z poskytovania retransmisie dosahoval primárne práve žalobca ako zmluvná strana s koncovým užívateľom, čo je rozhodujúce z pohľadu naplnenia zákonných znakov podľa § 3 písm. e) zákona č. 308/2000 Z. z. V danom kontexte je napokon treba podotknúť, že úlohou správneho orgánu v danom konaní nebolo určiť výlučného prevádzkovateľa retransmisie, ale určiť, či ním bol práve žalobca, na základe naplnenia všetkých zákonných znakov definujúcich takéto postavenie. Sekundárne, sprostredkované dosahovanie zisku tretími osobami, ktoré majú z hlavného zmluvného vzťahu prospech, je potom irelevantné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti správny súd nemal pochybnosti o tom, že právne posúdenie veci správnym orgánom, spočívajúce v tom, že žalobca bol v rozhodnom čase poskytovateľom (prevádzkovateľom) retransmisie v zmysle zákonnej definície, a preto mal povinnosť registrácie, ktorú nesplnil, bolo namieste a v tomto smere nedošlo k pochybeniu správneho orgánu.

55. Z uvedených dôvodov nebolo potrebné dopĺňať ani skutkové zistenia o vykonané merania u spoločnosti DSI DATA s.r.o., keďže v predmetnom správnom konaní nebolo sporné, že signál retransmisie bol zabezpečovaný prostredníctvom tretej osoby, túto skutočnosť nepopieral žalobca, označená spoločnosť, ani žalovaný, a táto bola dostatočne preukázaná predloženými vyhláseniami. Merania vykonané u spoločnosti DSI DATA s.r.o. by nevedli k novým skutkovým zisteniam ani k zmene právneho posúdenia veci. Navyše žalovaný v napadnutom rozhodnutí (str. 13) uvádza, že takúto ohliadku vykonal dňa 14.01.2015 (čo však nebolo možné overiť z obsahu administratívneho spisu). Žalobca v tomto smere nešpecifikoval, akým konkrétnym spôsobom malo takéto zisťovanie, ktorého výsledok nikto nespochybňoval, ovplyvniť právne posúdenie veci či ustálený skutkový stav. Posúdenie otázky naplnenia zákonných znakov podľa § 3 písm. e) zákona č. 308/2000 Z. z. bolo v danej veci otázkou právneho, nie skutkového charakteru. Skutočnosť, kto poskytuje signál a kto káble a optické vedenia, nebola v konaní sporná a nie je možné ju bez ďalšieho stotožňovať s otázkou identifikácie subjektu prevádzkovateľa retransmisie, keďže, ako už bolo uvedené, zabezpečenie signálu (samostatne či prostredníctvom tretej osoby) je len jedným z definičných znakov poskytovateľa (prevádzkovateľa) retransmisie.

56. Napokon správny súd dodáva, že ani námietka žalobcu vo vzťahu k nevykonaným meraniam mimo dňa 04.12.2014 nie je uznateľná ako dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom k tomu, že žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by zmluvy s konečnými užívateľmi vypovedal či zmluvné vzťahy ukončil iným spôsobom, a nepreukázal ani ukončenie zmluvného vzťahu so spoločnosťou DSI DATA s.r.o., je zrejmé, že retransmisia bola realizovaná pokračujúcim protiprávnym konaním, a to až do dňa 08.04.2015 tak, ako bolo správnym orgánom vymedzené, teda až do dňa doručenia registrácie, o ktorú v priebehu správneho konania žalobca požiadal. Žalovaný sa s touto otázkou dostatočne vysporiadal aj v napadnutom rozhodnutí.

57. V súvislosti s ďalšími námietkami žalobcu správny súd dodáva, že aj pri rešpektovaní charakteru súkromnoprávných, najmä zmluvných vzťahov medzi ich účastníkmi nie je možné opomíňať limity vyplývajúce z predpisov verejného práva, medzi ktoré nepochybne patrí aj zákon č. 308/2000 Z. z., ktorého cieľom je regulácia v oblasti retransmisie, čomu zodpovedá i požiadavka registrácie pre prevádzkovateľa retransmisie. Inými slovami, uplatnenie princípu „čo nie je zakázané, je dovolené“ končí tam, kde začína konkrétny zákaz vyplývajúci zo všeobecne záväzného právneho predpisu, v tomto prípade zákaz poskytovať retransmisiiu bez registrácie.

58. Poukazujúc na uvedené správny súd konštatuje, že správny orgán konal a rozhodol v súlade so zákonom, skutkový stav veci zistil dostatočne a úplne, z jeho strany nedošlo k namietaným procesným pochybeniam a vec správne právne posúdil na základe skutkového stavu, ktorý má oporu

v administratívnom spise, preto nedošlo k naplneniu dôvodov na zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. e), písm. f), písm. g) SSP.

59. Správny súd nezistil ani dôvody pre aplikáciu § 195 SSP, v zmysle ktorého nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu, ak ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie, ak ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie, ak ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania, ak ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy. Aplikáciu ustanovenia § 198 SSP žalobca nenavrhol a vo vzťahu k samotnej sankcii uloženej napadnutým rozhodnutím neuplatnil žiadne námietky.

60. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 168 SSP, keď žalovanému aj napriek úspechu v konaní nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy v konaní nevznikli a ani si žiadne neuplatnil, pričom orgánu verejnej správy sa náhrada trov konania priznáva len za výnimočných okolností, ktoré v danej veci nenastali.

61. S ohľadom na uvedené správny súd rozhodol postupom podľa § 190 SSP tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

62. Toto rozhodnutie prijal správny súd v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá musí byť podaná účastníkom konania, v neprospech ktorého bol rozsudok vydaný, to v lehote 30 dní od jeho doručenia na Správnom súde v Bratislave [§ 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a), § 444 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023]. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP v znení účinnom do 30.06.2023). Kasačná sťažnosť má odkladný účinok [§ 446 ods. 2 písm. c) SSP v znení účinnom do 30.06.2023].

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440 SSP, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, alebo ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP v znení účinnom do 30.06.2023).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa [§ 449 ods. 1, ods. 2 písm. a) SSP v znení účinnom do 30.06.2023].

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uviesť aj:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov sa podáva (sťažnostné body),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 57, § 445 SSP v znení účinnom do 30.06.2023).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

alebo

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté. (§ 440 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023).

Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom. V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 2, § 441 SSP v znení účinnom do 30.06.2023).